

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/174/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123202064
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2123202064.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci navrhovateľa (manžela): A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XX/XXXX, F., proti manželke: G. G. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XX/XXXX, F., zastúpenej: AK Neuschlová, s.r.o., so sídlom Dostojevského rad 5, Bratislava, IČO: 36 861 359, o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov na čas po rozvode k maloletým deťom: H. C., nar. XX.XX.XXXX a I. C., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, so sídlom Jána Bottu 4, Trnava, na odvolanie manžela proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.05.2025, č. k. 40P/20/2023-352, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch II., III. a V. potvrdzuje.

Vo výroku IV. o výživnom a závislom výroku VI. o trovách konania sa zrušuje a v rozsahu zrušenia sa vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku rozviedol manželstvo účastníkov, uzavreté dňa 10.11.2007 pred matričným úradom mesta J., zapísané v knihe manželstiev matričného úradu J. vo zväzku XXVII, ročník 2007, na strane 56, pod poradovým číslom 166 (výrok I.), maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že oboch rodičov oprávnil zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok v bežných veciach (výroky II., III.), otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej H. sumou 900 eur mesačne a na výživu maloletého I. sumou 800 eur mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky, odo dňa právoplatnosti výroku o rozvode manželstva (výrok IV.) a výrokom V. rozhodol, že styk otca s maloletými deťmi sa neupravuje. Vo vzťahu k trovám konania deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VI.) a otcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania vo výške 57,16 eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, na účet Okresného súdu Trnava, v zmysle priloženého príkazu na úhradu (výrok VII.).

2. Výrok I. rozhodnutia právne odôvodnil § 18, § 22, § 23 ods. 1, 2, 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“) majúci z vykonaného dokazovania preukázané, že manželstvo účastníkov konania neplní svoj spoločenský účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie riadneho manželského spoluzitia. Konštatoval, že v čase jeho rozhodovania manželka nežijú v spoločnej domácnosti, manžel má nový partnerský vzťah, žije v spoločnej domácnosti s partnerkou a do domácnosti s manželkou chodíva cez deň pracovať, prípadne kontrolovať stav domácnosti. Manželka má tiež nový partnerský vzťah, s partnerom nežije v spoločnej domácnosti. Medzi ňou, jej novým partnerom a manželom dochádza ku konfrontácii vyplývajúcej z nevyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva k rodinnému domu. Manželka spoločne nehospodária a

intímne sa nestýkajú. Ani jeden z manželov nemal záujem zotrvať v manželskom zväzku, obaja manželia mali za to, že manželstvo nie je možné zachrániť a manželstvo si neplní žiadnu z funkcií, ktorú možno po manželoch spravodlivo očakávať. Za príčinu rozvratu manželstva súd prvej inštancie ustálil narušenú povinnosť vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

3. Výroky II. – V. rozhodnutia o úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode (ktoré konanie je obligatórne spojené s konaním o rozvod manželstva) súd prvej inštancie právne odôvodnil § 24 ods. 1, 4, 5, § 25 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine konštatujúc, že mal za potrebné v konaní nariadiť znalecké dokazovanie, a to najmä za účelom odborného posúdenia kvality vzťahov oboch maloletých detí k obojmu rodičom, najmä k otcovi, keď otec mal po celú dobu konania za to, že v domácnosti majú reálne iné vzťahy ako uviedli maloleté deti koordinátorky a psychologičky súdu a trval na zverení maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, zatiaľ čo matka a maloleté deti žiadali rozhodnúť o zverení maloletých do výlučnej osobnej starostlivosti matky. Znalecké dokazovanie vyhodnotil za potrebné aj za účelom posúdenia intenzity súrodeneckej väzby maloletých detí, keďže medzi maloletou H. a maloletým I. je päťročný vekový rozdiel a psychologičkou Krajského súdu v Trnave bolo odporúčané, aby upravil stretávanie sa maloletých s otcom podľa požiadaviek maloletých detí, pričom maloleté deti sa pri ich prvom vyjadrení názorov dňa 20.06.2023 rozchádzali v možnom spôsobe prípadnej úpravy styku otca s maloletým I.. Znalec po zhodnotení záverov psychologického vyšetrenia dospel k záveru, že z psychologického hľadiska neboli zistené skutočnosti, ktoré by oprávňovali hodnotiť toho ktorého rodiča ako lepšieho, rodičia nevykazujú príznaky duševnej choroby, v konaní opakovane uvádzaný abúzus alkoholu zo strany otca nemal za následok osobnostné, či kognitívne zmeny, či narušenia u otca, čo nevyklučuje problémy s etylizmom, ale ak sú, nemajú zásadnejšie dopady v zmysle psychopatológie u otca. Znalec vzhľadom na intenzitu súrodeneckých väzieb neodporúčal zo psychologického hľadiska rozdelenie maloletých detí medzi rodičov, k forme starostlivosti uviedol, že maloleté deti odmietajú striedavú osobnú starostlivosť, chcú byť zverené do osobnej starostlivosti matky, k otázke vhodnej formy starostlivosti o maloleté deti sa nevyjadril. Z psychologického vyšetrenia maloletých detí znalcom spred 30.05.2024 vyplynulo, že maloletý I. má vybudovanú citovú vzťahovú väzbu s obidvomi rodičmi, výrazne viac však preferuje vzťahovú väzbu s matkou, túto možno hodnotiť ako istú, zatiaľ čo vzťahovú väzbu s otcom znalec hodnotil ako neistú, konfliktnú s tým, že maloletý I. k otcovi prežíva viacero vnútorných konfliktov, má voči jeho správaniu výhrady a otca do rodiny ani nezaraďuje. Maloletá H. taktiež vykazovala signifikantnejšiu preferenciu matky pred otcom, zo strany matky pociťovala stabilitu a pocit istoty, výchovu matky hodnotila ako demokratickú, s možnosťou vyjadriť sa, so stanovenými pevnými a stabilnými výchovnými hranicami, osobu otca hodnotila ako impulzívnu, nekonzistentnú, s prvkami hostility k nej, zo strany otca pociťovala nestabilný záujem, nemala voči otcovi dostatočnú dôveru. Pri zisťovaní názorov maloletých detí súd prvej inštancie konštatoval dozrievanie osobnosti nielen u malotej H., ktorá je vo veku blízkom plnoletosti (17 rokov v čase rozhodovania), ale aj započaté dospievanie maloletého I., ktorý preberá viac rozhodovania za seba (takmer 12 rokov v čase rozhodovania). Obe maloleté deti pri vyjadrení svojich názorov na súde prvej inštancie prezentovali aktuálne úplný nezáujem otca o ich potreby, o ich záujmy, o trávenie spoločného času s nimi, o poznávanie sa, ako aj nezáujem otca o domácnosť. Maloleté deti uvádzali nové negatívne skúsenosti s etylizmom otca a prejavy správania sa otca k nim v domácnosti, ak sa prípadne stretnú v domácnosti, alebo na verejnosti. Obe maloleté deti mali za to, že otec k nim nemá aktuálne žiaden vzťah, maloletá H. otca popisovala ako cudzieho človeka, ktorý im robí len problémy, nevie sa k nim pekne správať.

4. Pokiaľ sa otec domáhal nariadenia striedavej osobnej starostlivosti k maloletým deťom (v závere podania zo dňa 07.05.2025 pripustil možnosť osobnej starostlivosti matky za autoritatívnej úpravy jeho stretávania sa s maloletými deťmi), z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že obidvaja rodičia sú zo psychologického hľadiska spôsobilí maloleté deti vychovávať. Z vyjadrení maloletých detí dospel k záveru, že striedavá osobná starostlivosť nie je v záujme maloletých a uvedené proklamácie otca sledujú viac jeho záujem na neurčovaní výživného ako záujem na udržiavaní pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho podieľania sa na výchove detí. Súd prvej inštancie mal za to, že pre otcom navrhované autoritatívne nariadenie striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov k maloletým deťom neboli splnené predpoklady. Mal za nepochybné, že ku dňu rozhodnutia dochádza k fyzickým konfliktom medzi otcom maloletých detí a súčasným priateľom matky v prípade, že sa priateľ matky dostaví do domácnosti, ktorá je ešte majetkovo medzi manželmi nevyporiadaná. Napriek tomu, že k vyporiadaniu sa dospeje v okamihu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, otec ako navrhovateľ žiadal výrok o rozvode manželstva odôvodniť s ponechaním si práva na podanie odvolania

aj do daného výroku. Obe maloleté deti dňa 18.03.2025 vypovedali, že sa pred otcom, keď sa dostávajú pred dom opitý, zamykajú zo strachu z neho v kúpeľni. Maloletý I. otca opakovane označoval ako za veľmi drzého človeka. Otec v konaní spochybňoval úroveň starostlivosti matky o maloletých a hygienické podmienky v domácnosti matky a maloletých detí, napr. v dôsledku starostlivosti o päť až deväť mačiek. Otec mal tiež za to, že matka trpí obsesiou kompulzívneho nakupovania a je potrebné skúmať, či je schopná nakladať s peniazmi v záujme maloletých detí. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že spochybňovaním kvality starostlivosti matky o maloleté deti otcom, otec sám vylúčil možnosť nariadenia striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov k maloletým deťom. Konštatoval, že rodičia nie sú schopní spolupráce, nie sú schopní kooperovať pri výchove a starostlivosti o maloleté deti a nie sú schopní podieľať sa spoločne ani na uspokojovaní odôvodnených potrieb maloletých detí. V úhrne, zhodnotiac okolnosti danej veci, pri rešpektovaní veku oboch maloletých detí, tomu zodpovedajúcej ich vyspelosti a rešpektovaní ich skúseností z minulosti, ktoré podstatne poznačili postoj oboch maloletých detí k otcovi, dospel súd prvej inštancie k záveru, že maloleté deti je potrebné zveriť do výlučnej osobnej starostlivosti matky, keď striedavá osobná starostlivosť oboch rodičov neprichádza v tomto prípade do úvahy. Komunikácia rodičov je vážne narušená, osobná starostlivosť zo strany otca nie je vykonávaná v žiadúcom rozsahu ani ku jednému z dvoch maloletých detí po dobu niekoľkých rokov, otec sa podľa zhodných vyjadrení matky a oboch maloletých detí nepodieľal na výkone svojich rodičovských práv sústavnou a dôslednou starostlivosťou o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývin oboch detí (dlhodobu). Maloletá H. dokonca označila prítomnosť otca ako rušivú v ich spolunažívaní, a to už v období počas covidu (2020-2021), opakovane sa vracala k nevhodným výchovným metódam otca z doby pred nástupom na bilingválne gymnázium, k neprimeranému trestaniu (odňatie mobilného telefónu na mesiac za niekoľkokrátové meškание, zadávanie matematických úloh z učiva, ktoré nebolo v škole preberané a následné trestanie za nevypočítanie, alebo nesprávny výpočet). Pri rozhodovaní o zverení maloletých detí súd súčasne zohľadňoval, že matka sa fakticky o maloleté deti osobne stará po dobu niekoľkých rokov, keďže otec sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval pred viac ako rokom, do domácnosti denne – denne dochádza ako do detašovaného home-officu, v jednej izbe v dome má vyhradené miesto – pracovňu, ktorú navštevuje v čase po odchode maloletých detí do školy a spravidla opúšťa pred ich príchodom zo školy (okrem času, kedy pracuje v G., čo je 4-5 dní v mesiaci).

5. K úprave stretávania sa otca s maloletými deťmi súd prvej inštancie poukázal na rozhodovacou činnosťou súdov ustálené, že rešpektovanie, resp. prihliadnutie k prianiu samotného dieťaťa, možno za splnenia určitých predpokladov považovať za zásadné vodítko pri hľadaní najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19CoP/7/2018 zo dňa 20.09.2018). V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenia maloletých detí, kedy maloletá H. nemala záujem o úpravu stretávania sa s otcom. Maloletý I. prezentoval, že nemá záujem stretávať sa s otcom, resp. nechce, aby súd rozhodoval o jeho povinnosti stretávať sa s otcom v určenom dni a čase. Prvoinštančný súd preto dospel k záveru, že nemôže byť autoritatívnym výrokom súdu o úprave styku maloletého dieťaťa s otcom prehliadaná, bagatelizovaná či zľahčovaná neexistencia kvalitnej citovej väzby maloletých detí k otcovi. Konštatoval, že aj pri menej dramatickom rozpade vzťahov v rodine súd v zásade neupravuje stýkanie sa rodiča s dospelým 14-15 ročným dieťaťom, ktorého záujem a priority sa v období pubescencie odčleňuje od rodičov a nahrádza sa novými, vlastnými vzťahmi a tomu zodpovedajúcimi skúsenosťami, obvykle s inými rovesníkmi. U maloletého I. zistil, že tento nemá aktuálne záujem o budovanie si vzťahu s otcom, nechce s otcom tráviť čas, nemá záujem u neho, resp. v domácnosti priateľky otca prespávať (bol tam iba raz a nemá tam ani vlastnú posteľ). Na základe uvedeného ustálil, že nie je súladné so záujmom maloletej H., ani s najlepším záujmom maloletého I., upravovať autoritatívnym nariadením zo strany súdu stretávanie sa otca s maloletými deťmi.

6. Pokiaľ ide o výživné, z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že otec dosahuje príjem zo zamestnania pre spoločnosť K. C. G., pričom jeho mzda za obdobie od júla 2024 do decembra 2024 predstavovala v priemere 6 616,83 eur netto, za mesiac január 2025 predstavovala sumu 9 351,37 eur brutto, na účet mu bolo vyplatených 5 287,18 eur netto. V konaní mal preukázaný vyšší príjem otca zo zamestnania oproti matke, ktorá u zamestnávateľa L. F., M. za obdobie roku 2024 dosahovala netto príjem 3 671 eur (matka pracuje v rozsahu 80% pracovného úväzku, od pondelka do štvrtku). Matka navyše v konaní o úpravu práv a povinností rodičov na čas do rozvodu manželstva uviedla, že má príjem z prenájmu bytu, ktorého je jediným vlastníkom, tento prenájíma za 600 eur vrátane energií, po úhrade nákladov na prevádzku bytu v sume 400 eur je jej príjem z prenájmu 200 eur mesačne. Matka vo vyjadrení k návrhu otca na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností na čas po rozvode tvrdila, že má mesačné výdavky na maloletú H. v sume 920 eur, na maloletého I. v sume 1 020 eur, okrem

toho uviedla ročné a jednorazové náklady na maloletú H. v sume 1 970 eur (cca 164,16 eur mesačne) a na maloletého I. v sume 1 430 eur (cca 119,16 eur mesačne). V podaní zo dňa 14.03.2025 matka doložila aktuálnu tabuľku nákladov na maloleté deti – u maloletej H. mesačne pomerná časť nákladov na bývanie 140 eur, oblečenie a obuv 150 eur, strava doma 200 eur, stravné v škole 50 eur, drogéria 30 eur, dekoratívna a vlasová kozmetika 30 eur, školské poplatky 40 eur, kultúra 50 eur, hry, knihy 20 eur, športové potreby 10 eur, posilňovňa 33 eur, kaderník 20 eur, zdravotná starostlivosť (vitamíny, lieky) 30 eur, mobil 25 eur, doprava MHD 20 eur, PHM, údržba auta pomerná časť 50 eur, vreckové 30 eur, spolu 928 eur. Okrem toho výdavok s dovolenkami, výletmi, aktivitami 4 800 eur ročne. U maloletého I. špecifikovala náklady - pomerná časť nákladov na bývanie 140 eur, oblečenie a obuv 100 eur, strava doma 200 eur, stravné v škole 40 eur, drogéria 30 eur, školné 330 eur, kultúra 50 eur, hry a knihy 20 eur, športové potreby 10 eur, futbal 200 eur, kaderník 15 eur, zdravotná starostlivosť (vitamíny, lieky) 30 eur, mobil 10 eur, doprava MHD 5 eur, PHM, údržba auta pomerná časť 50 eur, spolu 1 230 eur. Okrem toho výdavok s dovolenkami, výletmi, aktivitami vo výške 4 800 eur ročne. Otec žiadal zohľadniť, že na udržanie práce IT špecialistu v G., musí raz mesačne dochádzať F. - G. – F. s nákladom na cestovanie 800 eur mesačne (pôvodne uvádzal 600 eur) a s nákladom za prenájom bytu v G. v sume 1 200 eur mesačne. Okrem toho má náklady s cestovaním v G., MHD cca 100 eur. Vo vzťahu k otcom prezentovaným nákladom súd prvej inštancie uviedol, že otec tieto výdavky v konaní nepreukázal. Z otcom doložených výpisov z bežného účtu vedeného v N., D. v Slovenskej republike (v konaní vedenom pod sp. zn. 40P/146/2024) mal preukázané, že otec uhradil výdavok s nájmom bytu v roku 2024 v sume 990 eur mesačne a od januára 2025 v sume 1 100 eur mesačne. Výdavok s cestovným F. - G. - F. matka rozporovala poukazujúc na to, že využitím napr. osobnej automobilovej alebo železničnej dopravy tento výdavok nepresiahne sumu 200 eur, otec vždy kupoval letenky za zvýhodnenú cenu, teda tvrdný výdavok v sume 800 eur nie je pravdivým. Prvoinštančný súd následne ustálil, že výdavok v sume 800 eur mesačne na cestovanie nie je v konaní preukázaným, v uvedenej výške ani dôvodným, preto naň v zásade neprihliadal, nakoľko z rozhodovacej praxe mal ustálenú vzdialenosť uvedených miest cca 5 hodín jazdy autom, čomu zodpovedá obvyklá spotreba motorového vozidla max. jedna plná nádrž. Dôvodil, že pokiaľ teda cestovné u otca predstavuje s rezervou cca 200 eur mesačne, ide o obvyklý výdavok akéhokoľvek iného povinného rodiča, ktorý pracuje na Slovensku a denne dochádza za prácou F. - O. a späť, teda ide o obvyklý výdavok vyskytujúci sa v súdnych konaniach, opakovane u povinného rodiča. Úspory na bežných účtoch vedených v Slovenskej republike u matky a u otca neboli preukázané v takej výške, aby bolo dôvodné na ne prihliadnuť. Neurčitému a nevykonateľnému návrhu právnej zástupkyne matky, aby súd zisťoval zostatok peňazí na účtoch otca v Spolkovej republike Nemecko dopytovaním sa vo všetkých bankách v Nemecku, súd prvej inštancie nevyhovel, keď tento návrh na vykonanie dôkazu považoval za nedôvodný a tiež nevhodný pri určovaní výživného do budúcnosti (na čas po rozvoде manželstva) za súčasného eskalovania konfliktu v rodine a nesporného emočného preťaženia maloletých detí zo správania sa otca pri nevyporiadanom bezpodielovom spoluvlastníctve rodičov. Navyiac, otec v konaní sp. zn. 40P/146/2024 doložil výpis z bežného účtu vedeného v I. K. D. za obdobie od 01.06.2024 do 03.03.2025, ktorého zostatok predstavoval k 04.03.2025 sumu 4 907,93 eur.

7. Pri zohľadnení skutočných zárobkových pomerov otca a zárobkových pomerov matky, ktorá dosahuje nižší príjem zo zamestnania, mal súd prvej inštancie za nesporné, že vyššiu životnú úroveň má otec maloletých detí. So zohľadnením životnej etapy maloletej H. (študentka bilingválneho gymnázia) a maloletého I. (žiak druhého stupňa základnej školy) dospel k záveru, že spravodlivé je určiť výživné u maloletej H. v sume 900 eur mesačne a u maloletého I. v sume 800 eur mesačne, ktoré sumy výživného umožnia dostatočne aj primerane uspokojiť odôvodnené potreby maloletých detí. Konštatoval, že takto určené výživné zodpovedá primerane pri zohľadnení individuálnych a jedinečných okolností tejto skutkovej veci aj metodike Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podľa ktorej sa má výživné orientačne pohybovať okolo 18% z čistého príjmu povinného rodiča v prospech maloletej H. a okolo 16% z čistého príjmu povinného rodiča v prospech maloletého I., keďže otec nemá vyživovaciu povinnosť k inému maloletému dieťaťu. Konštatoval, že uvedené sumy výživného zohľadňujú okolnosť nutnosti zabezpečenia si bývania otca po dobu pobytu v G., zabezpečenia dopravy do G. a prepravy v G., keďže 900 eur a 800 eur nepredstavuje mechanický prepočet percentuálneho možného zaťaženia otca z čistého príjmu povinného otca (18 % z 5 424 eur = 976 eur, 16 % z 5 424 eur = 867 eur). Súd prvej inštancie mal za to, že prenájom 1-izbového bytu o výmere 45 m² v G. za 1 100 eur na mesiac (keď otec trávi v G. jeden pracovný týždeň v mesiaci) nepredstavuje výdavok, ktorý by mal vziať na zreteľ v plnom rozsahu. S argumentáciou matky o hospodárnejšom riešení bytových potrieb sa prvoinštančný súd stotožnil majú však za to, že ide o životný štandard otca, ktorý nie je dôvodné mu upierať (aj keď je byt neobývaný po dobu troch týždňov v mesiaci). Poberanie prídavkov na deti otcom v Spolkovej

republike Nemecko v sume 500 eur mesačne nebolo v konaní preukázané a pri nežítí v spoločnej domácnosti a zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky ani dôvodné.

8. Súd prvej inštancie pri zohľadnení výšky príjmu otca zo zamestnania za február 2025 v sume 5 424,76 eur potom uzavrel, že určené výživné je v možnostiach a schopnostiach otca, navyiac za stavu, kedy otec sa na výchove maloletých detí nijako nepodieľa, ani ako napr. víkendový rodič, keďže deti odmietajú s otcom tráviť akýkoľvek spoločný čas. Konštatoval, že maloleté deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni otca, a tak ako súd prvej inštancie neuprel životnú úroveň otcovi, nie je dôvodným uprieť ani maloletým deťom právo podieľať sa danej úrovni. Mal za to, že určené výživné umožní matke zabezpečovať maloletým deťom primerane doterajšiu oboma rodičmi nastavenú životnú úroveň, ako je napr. školné u maloletého I. v sume 330 eur mesačne, či náklady spojené s futbalom v sume 200 eur mesačne, alebo u maloletej H. dekoratívna a vlasová kozmetika a pod. Konštatoval, že matka sa okrem určenia tzv. bežného výživného pôvodne domáhala uloženia povinnému otcovi aj povinnosti tvorby úspor, od návrhu však na pojednávaní dňa 27.05.2025 upustila. Podľa názoru súdu prvej inštancie ak doteraz žiaden z rodičov maloletým deťom úspory netvoril, a pravidelné odôvodnené výdavky na potreby maloletých detí zodpovedajú vyšším sumám ako je u maloletej H. 928 eur mesačne a u maloletého I. 1 230 eur mesačne, nie je dôvodným ponížiť bežné výživné za účelom tvorby úspor maloletým deťom, čo nebráni matke v prípade prebytku bežné výživné nespotrebovať a sporiť určitú voľnú čiastku z výživného maloletým deťom na osobitných účtoch. Keďže matka od návrhu na tvorbu úspor upustila, súd prvej inštancie o návrhu nerozhodoval osobitným výrokom.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“).

10. O nároku štátu na náhradu trov konania rozhodol tak, že priznal štátu nárok na náhradu trov konania a uložil otcovi povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania, ktoré vznikli s prípravou znalca na pojednávanie a s náhradou straty času znalca cestovaním z J. do F. a späť na pojednávanie dňa 16.05.2025. Konštatoval, že otec na pojednávaní dňa 29.01.2025 navrhol výsluch znalca, keď mal za to, že medzi posudkovou časťou a záverom znaleckého posudku sú rozpory, ktoré je potrebné ozrejmiť, pričom žiadal zabezpečiť osobnú časť znalca na pojednávaní. Súd prvej inštancie predvolal znalca na pojednávanie odročené na deň 16.05.2025, kedy otec po zmene právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že na znalca nemá otázky a na výsluchu znalca viac netrvá. Uznesením prvoinštančného súdu zo dňa 29.05.2025, č. k. 40P/20/2023-349 súd priznal znalcovi znalečné v sume 57,16 eur, tak ako si ho znalec uplatnil vo vyúčtovaní zo dňa 19.05.2025, pričom k úhrade znalečného došlo z rozpočtových prostriedkov štátu. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodol o povinnosti otca nahradiť štátu tieto trovy do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia z dôvodu, že otec zavinil vznik týchto trov. V odôvodnení rozhodnutia napokon uviedol, že preddavky zložené účastníkmi na účet súdu prvej inštancie, ktoré boli nespotrebované pri nariadenom znaleckom dokazovaní, vráti rodičom po právoplatnosti rozsudku, o čom rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

11. Proti výrokom II., IV. a V. rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil § 365 ods.1 písm. b/, d/, e/, f/ , h/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), § 62 ods.1 C.m.p. namietajúc, že prvoinštančný súd sa priklonil výhradne k tvrdeniam matky a to bez toho, aby mal možnosť všetky tieto tvrdenia preukázať. Argumentácia súdu prvej inštancie týkajúca sa konfliktov medzi otcom a súčasným priateľom matky nesúvisí so starostlivosťou otca o maloleté deti, pričom ide o nepreukázané tvrdenia. Otec poukázal na správanie matky, ktorá si do spoločnej domácnosti nemá nosiť svojich priateľov, minimálne do času vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, matka presadzuje svoje bez toho, aby myslela na najlepší záujem maloletých detí. Dňa 05.05.2025 podal trestné oznámenie na partnera matky pre podozrenie zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví z dôvodu, že tento ho fyzicky napadol v spoločnom dome otca a matky, kde sa matkin partner bez súhlasu otca pravidelne zdržiava. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručeným súdu dňa 16.05.2025 sa domáhal uložiť partnerovi matky povinnosť dočasne nevstupovať do rodinného domu, ktorý má otec s matkou v bezpodielovom spoluvlastníctve a povinnosť nepribližovať sa k otcovi na vzdialenosť kratšiu ako 20 metrov. Uznesením Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 02.06.2025, č. k. 39C/36/2025–25 bol tento jeho návrh zamietnutý, voči uzneseniu podal otec odvolanie. Z dôvodu, že účastníkmi incidentu boli aj maloleté deti a partner matky sa atakov dopustil aj predtým, mal otec za nesporné,

že takéto násilnícke správanie v prítomnosti maloletých detí negatívne pôsobí na ich psychicky´ vy´voj, čo prvoinštančný súd neskúmal a nezohľadnil. Maloleté deti sú od fyzického útoku partnera matky vystavované veľkému stresu, sú sekundárnou obeťou jeho agresie a v neposlednom rade matky, ktorá nesie za uvedené zodpovednosť. Matka odo dňa podania návrhu deti psychicky manipuluje, stavia ich proti otcovi, vykresľuje ho ako agresívneho človeka, ktorý sa nestará a nemá záujem o výchovu svojich detí. Otec poprel, že trpí alkoholizmom uvádzajúc, že v takom prípade by nebol schopný sa venovať práci v rozsahu v akej sa jej venuje a priatelia s rodinami, s ktorými trávi každoročne dovolenky, by sa mu zaiste v takom prípade vyhýbali. Žiadnymi takýmito príznakmi netrpí, žiadne vyšetrenie nikdy nepreukázalo, že by trpel alkoholizmom, nelieči sa v súvislosti s alkoholizmom v žiadnej odbornej ambulancii. Tieto tvrdenia sú nepreukázané, vychádzajú z tvrdení matky a detí (zrejme pod psychickým nátlakom zo strany matky), s ktorými sa súd bez akýchkoľvek relevantných dôkazov iba stroho stotožnil. Otec uviedol, že matka trpí obsesiou kompulzívneho nakupovania a je potrebné skúmať, či je schopná nakladať s peniazmi a určeným výživným v záujme maloletých detí. Pokiaľ súd v odôvodnení uvádza, že rodičia nie sú schopní spolupráce, prečo vo vzťahu k starostlivosti otca k maloletým deťom rozsah jeho stretávania sa s deťmi autoritatívne neupravil. Otec zdôraznil, že má záujem o striedavú starostlivosť, po finančnej stránke ale aj časove spĺňa podmienky pre túto starostlivosť, nakoľko si prácu vie prispôbiť. V rozhodnutí súd žiadnym právne relevantným spôsobom neodôvodnil a neuviedol žiadny argument, prečo neprihliadal na otcom žiadanú úpravu stretávania (striedavú osobnú starostlivosť) a neuviedol a nezdôvodnil, prečo vôbec neupravil jeho stretávanie sa s maloletými deťmi. S poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo/157/2014, 2 Cdo/80/2012, 2 Obdo/29/2016, nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. 249/2012, I. ÚS 460/2017-73, rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 29.04.2013, sp.zn. 6P/306/2012, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 30.12.2019, sp.zn. 7 CoP/133/2019, rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 29.06.2016, sp.zn. 5CoP/36/2016, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26.09.2024, sp.zn. 24CoP/41/2024 otec zdôraznil, že súd prvej inštancie rozhodol extrémne svojvoľne (arbitrárne), zmätočne, nepreskúmateľne, nezákonne a ústavne neudržateľne. V rozhodnutí sa nevysporiadal s jeho vecnými a právnymi argumentmi, v dôsledku čoho nedokáže v odvolaní priniesť proti – argumentáciu, keďže žiadna argumentácia súdu prvej inštancie vlastne neexistuje.

12. Pokiaľ ide o výživné súd opomenul, že otec navrhoval striedavú starostlivosť a z toho vychádzal aj jeho predbežný výpočet na výživné na maloleté deti. Nemyslí si, že je povinný prispievať na neodôvodnené výdavky, ktoré vychádzajú na sumu 900 eur a 800 eur ako navrhla matka, pričom súd sa bez akéhokoľvek skúmania nezaoberal dôvodnosťou nákladov na maloleté deti a opäť sa iba priklonil k argumentácii matky. Za dôvodné považuje prispievať na maloleté deti sumou vo výške po 400 eur mesačne, ktorá nepochybne pokryje všetky odôvodnené výdavky maloletých detí pri zachovaní životnej úrovne akú majú doposiaľ, pričom takouto sumou momentálne na maloleté deti aj prispieva. Otec zdôraznil, že príjem matky je vyšší ako príjem bežnej priemernej populácie, matka v roku 2024 v priemere zarábala 3 671 eur netto, a tiež sa má podieľať na výdavkoch maloletých detí. Podľa otca súd nevykonal k tejto otázke dostatočné dokazovanie, nezískal dopytom od mesta, v ktorom rodičia žijú, aké nehnuteľnosti vlastní. Aj v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný pre neurčitost', je zmätočný, keďže výdavky na maloleté deti nie sú v spise riadne zdokladované, obsah spisu nekorešponduje s výrokom a neodôvodnením rozsudku, rozsudok nie je v najlepšom záujme maloletých detí, ale v najlepšom záujme matky. Otec k tejto otázke navrhol vykonať ďalšie dokazovanie, a to jeho výsluchom, priloženými prílohami podania, vypočítaním jeho sestry p. P. Q. a jeho priateľky p. D. E. na objasnenie všetkých okolností prípadu ako aj skutočností podaných v odvolaní, získať dopytom od mesta v ktorom žijú rodičia informáciu, aké nehnuteľnosti vlastní, od správcu dane za posledné 3 roky vo vzťahu k výške výživného získať daňové priznanie či ročné zúčtovanie zo strany oboch rodičov, či im z predmetných nehnuteľností plynú alebo neplynú príjmy z prenájmov. Súd žiadnym spôsobom riadne neodôvodnil, že matka je vlastníčkou dvojizbového bytu v J., ktorý prenajíma a z ktorého taktiež užíva plody. Matka počas celého súdneho konania zatajuje svoje príjmy, ktoré sú vyššie ako jeho príjmy, príjmy matky však súd riadne neskúmal. Vo vzťahu k procesnému postupu súdu, najmä práva na vykonávanie dôkazov otec v odvolaní poukázal na judikatúru EŠLP, judikatúru Ústavného súdu SR (rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 350/08, sp.zn.. II. ÚS 418/03, II. ÚS 783/17, III. ÚS 359/05, III. ÚS 332/09, II. ÚS 97/2013, II. ÚS 168/2019, I.ÚS 52/03, I. ÚS 350/08), rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo/107/ 2019. Otec napokon konštatoval, že toho času je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na predčasne a neúplne zistenom skutkovom stave, tým je nesprávne právne posúdené, je arbitrárne, právne svojvoľné, zmätočné a nepreskúmateľné pre neurčitost' a neuvedenie dôvodov, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu, ktoré má za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. V doplnení odvolania zo dňa 16.07.2025 otec predložil výzvu matky na zdržanie sa neoprávneného vstupovania do nehnuteľnosti zo dňa 11.07.2025, kde sa mu matka vyhráza civilným a trestným konaním. Uviedol, že sa jedná o spoločnú nehnuteľnosť matky a otca v podiele 1 (BSM) Rodinný dom - stavba súp. č. XXXX, nachádzajúci sa na pozemku C KN par.č. 10806/568, rodinný dom s dvojgarážou, zapísaný na LV č. XXXXX, obec F., okres Trnava, kat. územie F., na pozemok C KN parc. č. 10806/151, druh stavby: Zastavaná plocha a nádvorie, výmera 584m², zapísaný na LV č. XXXXX, obec F., okres Trnava, kat. územie F. a na pozemok C KN parc. č. 10806/568, druh stavby: Zastavaná plocha a nádvorie, výmera 293m², zapísaný na LV č. XXXXX, obec F., okres Trnava, kat. územie F.. Dňa 09.07.2025 bol Okresnému súdu Trnava doručený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému, aby nebránil žalobcovi v užívaní garáže a umožnil jej dočasné užívanie tejto garáže na parkovanie motorového vozidla. Okresný súd Trnava o podanom návrhu rozhodol uznesením zo dňa 14.07.2025, sp. zn. 22C/56/2025 tak, že návrh matky zamietol. Podľa otca správanie matky negatívne pôsobí na psychický vývoj maloletých detí, čo prvoinštančný súd nijakým spôsobom neskúmal a nezohľadnil. Matka odo dňa podania návrhu deti psychicky manipuluje a stavia ich proti otcovi, ktorého vykresľujú ako agresívneho človeka, ktorý sa nestará a nemá záujem o výchovu svojich maloletých detí (čo je nelogické, keďže otec chce striedavú osobnú starostlivosť). Otec ďalej uviedol, že matka toho času užíva rodinný dom, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov spôsobom, ktorý on neschvaľuje, nakoľko nesúhlasí s tým, aby ho využíval aj partner matky. Matka teda predmetný dom užíva a zároveň berie z neho plody, a to tak, že poskytuje prístrešie partnerovi bez súhlasu otca, otec má preto pochybnosti ako matka ďalej nakladá s ich spoločným majetkom, pričom toho času užíva rodinný dom matka, čo taktiež súd prvej inštancie nezohľadnil.

14. Matka v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdiť poukazujúc na skutočnosť, že pred vyhlásením napadnutého rozsudku sa maloleté deti vyjadrili, že model striedavej starostlivosti si neželajú, z obsahu ich vyjadrení je zjavné, že z otca majú strach. Maloletá H. v rámci svojich vyjadrení opakovane poukazovala na nevhodné výchovné metódy otca voči jej osobe, či neprimerané trestanie, taktiež v konaní bolo poukázané na rozdiely, ktoré otec medzi maloletými robí. Matka uviedla, že rodičia nedokážu spolu konštruktívne komunikovať a bez pomoci a vedenia psychológom sa nevedia ani parciálne dohodnúť, pričom fungujúca komunikácia je predpokladom úspešnej striedavej osobnej starostlivosti. Rodičia musia byť schopní sa vedieť dohodnúť na základných záležitostiach týkajúcich sa maloletých detí, informovať sa navzájom o organizačných veciach, ale mali by sa vedieť dohodnúť aj o ďalších súvisiacich záležitostiach. Pokiaľ sa rodičia takmer vždy z tohto dôvodu dostávajú do konfliktu, ktorého sú účastní aj maloleté deti, môže to mať na ich psychiku nepríjemný dopad. Argumentovala, že na jej strane neboli zistené žiadne prekážky, ktoré by zvereniu maloletých detí do jej výlučnej osobnej starostlivosti bránili, a to ani súdom prvej inštancie, a ani v rámci prešetrenia pomerov priamo v domácnosti kolíznym opatrovníkom. Namietala, že otec vo svojom odvolaní neuviedol žiadne argumenty, ktoré by mali podľa jej názoru presvedčiť odvolací súd o dôvodnosti jeho návrhu na zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti. Otec v obsahu odvolania spochybňoval názory maloletých detí, čo je v rozpore s jeho vyjadrením z informatívneho stretnutia zo dňa 26.06.2023. Podľa matky súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí riadne zdôvodnil, prečo neupravil stretávanie otca s maloletými. Namietala, že nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by vyslovené názory maloletých neboli ich vlastné a boli by len dôsledkom manipulácie a negatívneho ovplyvňovania zo strany tretej osoby. Vo vzťahu k výživnému uviedla, že bol preukázaný otcov nadštandardný príjem, ktorý je na úrovni cca 5 300 eur netto, pričom výživné, ktoré bolo otcovi určené reflektuje metodiku výpočtu výživného a otcovi, aj po úhrade súdom stanoveného výživného, zostane k dispozícii na zabezpečovanie výlučne jeho potrieb v priemere mesačne suma 3 600 eur, čo je takmer na úrovni celkového príjmu matky a v každom prípade prevyšuje priemernú mesačnú mzdu na Slovensku. V konaní nielen predložením tabuľky výdavkov, ale aj konkrétnych dokladov preukázala, aká je výška nákladov na maloleté deti, pričom otec tieto výdavky žiadnym relevantným spôsobom nenamietal. Výšku výdavkov na bývanie, školného a platieb za školský klub či stravu, poplatkov za krúžky či voľnočasové aktivity potvrdil aj sám otec vo svojom odvolaní, kde tieto položky vyčíslil. Matka rozporovala otcove tvrdenie, že sám má mesačné náklady vo výške 897,01 eur, ktoré majú pozostávať z výdavkov maloletých detí, ktoré hradí otec a nákladov na bývanie. Otec úhradu týchto platieb nezabezpečuje, do 01.04.2025 žiadnym spôsobom priamou pravidelnou mesačnou platbou neprispieval na výživu maloletých detí k rukám matky, a to i napriek tomu, že to bola a je matka, kto o maloleté deti zabezpečoval osobnú starostlivosť. Úhrada niektorých výdavkov maloletých detí bola realizovaná tak, že matka na účet otca, z ktorého boli realizované jednotlivé platby, poukazovala mesačne sumu 370 eur

(polovicu zo sumy 740 eur), v ktorej sume bol zahrnutý podiel na úhrade nákladov na plyn (preddavok 122 eur), elektrina (74 eur), internet (37 eur), školné maloletého I. (390 eur), školský klub (40 eur) a stravné v škole (35 eur). Nad rámec výživného otec uhradil maloletým deťom nasledovné – každé 3 mesiace prispel H. polovicou sumy na permanentku do posilňovne (trojmesačná permanentka 100 eur); 4x prispel na úhradu obedov H. v škole sumou cca 50 eur a 1x prispel sumou 100 eur na nákup oblečenia, maloletej H. poukazoval vreckové v sume 30 eur a maloletému I. v sume 40 eur. Vo vzťahu k všetkým ostatným výdavkom detí bola odkázaná na rozhodnutie otca, či sa bude podieľať na ich úhrade, pričom ak otec usúdil, že sa tak stane, sám realizoval úhradu spravidla 1 toho – ktorého výdavku. Pokiaľ otec v odvolaní poukazuje na to, že matka neuviedla, že je vlastníčkou bytu v J., ktorý prenajímajú, nestalo sa tak zámerne, ale výlučne z dôvodu, že vzhľadom na verejnosť katastra nehnuteľností predpokladala, že súdu sú tieto skutočnosti známe, nehovoriac o tom, že pomerne dlhé obdobie bol internetový prístup k verejným údajom katastra nehnuteľností z dôvodu hackerského útoku nefunkčný. V konaní sa primárne sústredila na argumentáciu týkajúcu sa maloletých detí a rešpektovania ich názorov. Uviedla, že e je vlastníčkou bytu č. X v bytovom dome súp. číslo XXXX L. D. G. R. X C. J., ktorý nadobudla ešte pred uzatvorením manželstva s otcom, byt je prenajímaný za nájomné vo výške 420 eur, plus zálohy na úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu vo výške 180 eur, čistý príjem z nájomného je mesačne cca 250 eur. Podľa matky nejde o sumu, ktorá by akýmkoľvek zásadným spôsobom mala byť určujúca pri stanovení výšky výživného, ktorým je otec povinný prispievať na potreby maloletých detí. V ich prípade bolo preukázané, že otcova životná úroveň je nepomerne vyššia, ako jej životná úroveň, pričom výdavky otca vysoko prevyšujú výživné, ktorým prispieval, a ktorým ho prvoinštančný súd zaviazal prispievať na výživu maloletých detí. Za dôvodné označila očakávanie, že otec bude hradiť také výživné, ktoré bude pokrývať odôvodnené potreby maloletých detí a zároveň im umožní aspoň čiastočne sa podieľať na životnej úrovni otca, napr. aj tým, že maloletý I. bude môcť aj naďalej navštevovať súkromnú základnú školu, ktorú mu vybrali rodičia spoločne, či venovať sa futbalu, maloletá H. ďalej študovať, či obaja maloletí budú môcť absolvovať aspoň raz ročne dovolenku alebo víkendový pobyt.

15. Otec v písomnom vyjadrení zo dňa 28.08.2025 rozporoval matkine tvrdenie, že mu prispievala mesačne 370 eur na energie a školné. Uviedol, že hradil významnú časť potrieb maloletých detí nad rámec určenej vyživovacej povinnosti, a to vrátane potravín, oblečenia, školských výletov, športových permanentiek, vreckového a iných výdavkov. Matka nezaplatila za január 2024 a každý mesiac sa vyhrážala, že nezaplatí. Takisto neplatila maloletej H. obedy v škole a ďalšie výdavky, ktoré platby preukazuje priloženými bankovými výpismi. Nesúhlasil s tvrdením matky, podľa ktorého v období od 31.10.2024 až do 01.04.2025 žiadnym spôsobom priamou pravidelnou mesačnou platbou neprispieval na výživu maloletých detí k rukám matky. Vždy platil reálne výdavky na maloleté deti, matka vždy povedala čo treba a on to zaplatil. Odvolací súd žiadal, aby neprihliadal na účelové a nepravdivé tvrdenia matky o jej finančných plneniach, aby zohľadnil jeho reálne finančné a naturálne plnenia, aby posúdil bránenie styku detí s otcom ako konanie proti záujmu maloletých detí, aby pri ďalšom rozhodovaní vychádzal z princípu rovnosti rodičov a najlepšieho záujmu maloletých detí, čo znamená umožniť im pravidelný a nerušený kontakt s oboma rodičmi. S odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 461/2023 a I. ÚS 414/2021 napokon zdôraznil, že maloletí potrebujú emocionálnu, citovú a výchovnú väzbu s oboma rodičmi a ich právom je zachovanie väzieb s rodičom, ktorý s ním nežije.

16. Matka v písomnom vyjadrení zo dňa 29.09.2025 poukázala na vyjadrenie maloletej H., ktorá na pojednávaní dňa 10.09.2025 v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností do rozvodu manželstva (konanie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 40P/146/2024) vyjadrila negatívny postoj k striedavej starostlivosti, pričom s otcom nekomunikuje, nestretáva sa s ním. Zopakovala svoje tvrdenia o tom, že otec sponchybňuje názor maloletých detí zjavne preto, lebo obaja maloletí prezentujú názor odlišný od jeho predstáv a požiadaviek. Vo vzťahu k výške priemerného mesačného príjmu otca uviedla, že bol ustálený na sumu 6 616,83 eur, resp. 5 287,18 eur netto mesačne, čo otec nespochybnil, v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu bolo zabezpečené aj daňové priznanie otca k dani z príjmov fyzických osôb (typ A), z ktorého, ako bolo na pojednávaní dňa 10.09.2025 oboznámené je zrejme, že základ dane otca v r. 2024 predstavoval sumu cca 88 000 eur čo evokuje, že otec zrejme dosahoval dokonca vyššie príjmy, ako deklaroval v tomto konaní. Otec navyše žiadnym spôsobom relevantne nepreukázal, z akého dôvodu si na maloleté deti neuplatňoval v Nemecku (kde pracuje) rodinné prídavky, i keď podľa všeobecne dostupných informácií mal na tento benefit zo sociálneho systému Nemecka nárok. Ide pritom o sumu 250 eur mesačne na každé maloleté dieťa, čo nie je možné považovať za zanedbateľnú čiastku. Ďalej matka uviedla, že si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom riadne plní a nie je pravdou, že by pokrývala

všetky výdavky maloletých detí platbami výživného od otca, resp. že by výživné od otca spotrebúvala na svoju osobnú potrebu. Záverom poukázala na mimoriadny výdavok na strane maloletej H. v súvislosti s úhradou kurzu na vodičské oprávnenie (839 eur + výdavky na kurz prvej pomoci, lekárske potvrdenie a kolky v sume 120 eur), maloletá mala tiež výdavky v súvislosti s účasťou na školských akciách, a to konkrétne školskej exkurzie do Talianska s poplatkom 540 eur a kurzu na ochranu života a zdravia s poplatkom 82 eur, na ktoré výdavky otec neprispel.

17. Kolízny opatrovník v písomnom podaní zo dňa 11.07.2025 uviedol, že s poukazom na závery znaleckého posudku vypracovaného PhDr. Andrejom Benkovičom, znalcom z odboru psychológie, sa stotožnil z názorom a rozhodnutím súdu prvej inštancie a odporučil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Zároveň súhlasil s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. V písomnom podaní zo dňa 22.09.2025 uviedol, že sa plne pridržiava vyjadrenia k odvolaniu otca zo dňa 11.07.2025.

18. Odvolací súd preskúmal vec, pri ktorej nie je viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 C.m.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozhodnutia, keď pre nariadenie pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžadoval to dôležitý verejný záujem), pričom dospel k nasledujúcim záverom.

19. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

21. Podľa § 100 C.m.p. s konaním o rozvod manželstva je spojené konanie o úpravu pomerov manželov k ich maloletým deťom na čas po rozvode.

22. V posudzovanej veci nebol výrok I. o rozvode manželstva napadnutý odvolaniami manželov a ako samostatný výrok nadobudol právoplatnosť dňa 12.07.2025. Predmetom odvolacieho prieskumu sú výroky o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode, keďže otec v podanom odvolaní napadol aj výrok II. o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky (v konaní a v podanom odvolaní žiadal zveriť maloleté deti do striedavej osobnej starostlivosti rodičov), od ktorého sú potom závislé ostatné výroky týkajúce sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, t.j. výroky III., IV. a V. o zastupovaní maloletých detí, spravovaní ich majetku, úprave styku a o výške výživného. S poukazom na uvedené odvolací súd účastníkov konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode (manželov) v predchádzajúcej a nasledujúcej časti tohto rozhodnutia označuje ako otec a matka.

23. Vo vzťahu k preskúmaným výrokom II., III. a V. rozhodnutia ako nedôvodné posúdil námietky otca, ktorý s odkazom na v odvolaní označenú judikatúru poukazoval na nepreskúmateľnosť, nekonzistentnosť a arbitrárnosť rozhodnutia, zakladajúceho odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p. Dáva mu do pozornosti, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí o veci samej (ktorým posudzované rozhodnutie je) dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, ktoré sa musia týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca (nevyhnutná). Podľa už ustálenej judikatúry, z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Po odvolacom prieskume konštatuje, že v danej veci pri preskúmaní výrokov II., III. a V. rozhodnutia nezistil, že by sa jednalo o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska Najvyššieho súdu SR uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod R 2/2016, ktorá výnimka sa má týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov majúcich znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny

system” (rozsudok z roku 2009 Sutyazhnik proti Rusku), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (rozsudok z roku 2003 Ryabykh proti Rusku), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti). Po oboznámení sa s obsahom spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vzťahujúceho sa k výrokom o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky , ich zastupovania a spravovania majetku a rozhodnutia, že styk otca s maloletými deťmi sa neupravuje , odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto častiach obsahuje všetky zákonné náležitosti, súd prvej inštancie v ňom uviedol skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania majúce podstatný význam pre rozhodnutie v týchto častiach, dostatočne sa vysporiadal s preskúmaným predmetom konania a jeho účelom, z rozhodnutia je možné vyvodit', akými úvahami sa riadil pri prijatej úvahe o skutočnostiach majúcich podstatný význam pri rozhodovaní o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky , ich zastupovania a spravovania majetku a rozhodnutia, že styk otca s maloletými deťmi sa neupravuje. Prijatá úvaha súdu prvej inštancie k skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie v týchto častiach potom nevykazuje svojvoľnosť, extrémny nesúlad prijatých právnych záverov s vykonaným dokazovaním a nejedná sa ani o interpretačný exces.

24. K otcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. (v spojení s § 2 ods.1 C.m.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednáwanej veci dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je vo vzťahu k preskúmaným výrokom II., III. a V. naplnený, keďže odôvodneniu preskúmaného rozhodnutia vzťahujúceho sa k týmto výrokom nemožno vytknúť, že by súd vzal do úvahy skutočnosti podstatné pre rozhodnutie, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

25. Podľa § 24 ods. 1 Zákona o rodine v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, či maloleté dieťa zverí do spoločnej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov alebo do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súd súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

26. Podľa § 24 ods.3 Zákona o rodine ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, súd môže zverit' dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa, tak súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa.

27. Podľa § 24 ods.5 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na

výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

28. Podľa § 25 ods.1 Zákona o rodine rodičia sa môžu dohodnúť o úprave styku s maloletým dieťaťom pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým sa rozvádza manželstvo; dohoda o styku rodičov s maloletým dieťaťom sa stane súčasťou rozhodnutia o rozvode.

29. Podľa § 25 ods.2 Zákona o rodine, ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa ods. 1 súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode, to neplatí ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť.

30. Podľa § 43 ods. 1 Zákona o rodine maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

31. Podľa § 38 ods. 1, 2 C.m.p. ak je účastníkom maloletý, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

32. Podľa čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

33. Podľa čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa : 1. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, musia zabezpečiť dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo slobodne sa vyjadrovať o všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom detí musí venovať primeraná pozornosť zodpovedajúca ich veku a úrovni. 2. Za týmto účelom sa dieťaťu musí predovšetkým poskytnúť možnosť, aby bolo vypočuté v každom súdnom alebo administratívnom pojednávaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo alebo prostredníctvom zástupcu alebo jeho príslušného orgánu, a spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

34. Úlohou súdov v konaniach vo veciach starostlivosti súdu o maloleté dieťa je rozhodnúť v otázkach týkajúcich sa pomerov rodičov k maloletému dieťaťu na podklade individuálneho, konkrétneho skutočného stavu veci v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa) . Ich úlohou zároveň je, aby na základe uplatnenia zásady proporcionality našli riešenia, ktoré nebudú neprimerane obmedzovať právo ani jedného z rodičov zaručené v čl. 32 ods.4 Listiny základných práv a slobôd. V praktickej rovine by mali súdy vychádzať z premisy, že právom oboch rodičov je v zásade podieľať sa na starostlivosti o dieťa rovnakou mierou a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje aj právo dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Pokiaľ má rodič záujem rovnocenne sa podieľať na výchove dieťaťa a nespráva sa spôsobom, ktorý by odôvodňoval zásah do výkonu rodičovských práv a povinností, potom je súd povinný využiť všetky zákonné prostriedky na to, aby mu jeho právo priznal a zabezpečil jeho riadnu realizáciu. Striedavá osobná starostlivosť predpokladá zo strany rodičov predovšetkým toleranciu, spoločnú vôľu a schopnosť spolu komunikovať a spolupracovať a najmä nezapájať dieťa do svojich vzájomných problémov. Pri rozhodovaní musí súd prihliadať na záujem dieťaťa najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby a stabilitu výchovného prostredia, ako aj na jeho právo na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom.

35. V danej veci súd prvej inštancie postupoval správne, ak po návrhu otca preskúmaval predpoklady zakotvené v ust. § 24 ods. 3 Zákona o rodine pre rozhodnutie súdu o striedavej osobnej starostlivosti, ktoré musia byť kumulatívne (súčasne) splnené, a to jednoznačný záujem detí na zverení do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, lepšia možnosť zaistenia potrieb detí pri tomto spôsobe osobnej starostlivosti ako pri výlučnej osobnej starostlivosti jedného z rodičov, spôsobilosť rodičov vychovávať deti, záujem obidvoch rodičov o osobnú starostlivosť o deti (predpokladom nie je záujem obidvoch rodičov o striedavú osobnú starostlivosť, ale záujem o osobnú starostlivosť, teda že obidvaja rodičia chcú mať deti u seba) a súhlas aspoň jedného z rodičov so zverením detí do striedavej osobnej starostlivosti.

Ak sa rodičia na striedavej osobnej starostlivosti nedohodli a súhlasí s ňou len jeden rodič, vzniká súdu povinnosť skúmať, či rozhodnutie o striedavej osobnej starostlivosti, teda autoritatívny výrok súdu o nej bez podkladu v konsenze obidvoch rodičov, je v záujme maloletých detí. Ak áno, súd nemusí rozhodnúť o výlučnej osobnej starostlivosti jedného rodiča, ale mal by rozhodnúť o striedavej osobnej starostlivosti aj napriek nesúhlasu jedného z rodičov.

36. Odvolací súd sa plne zhoduje so závermi súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania, nie sú v posudzovanom prípade splnené podmienky na zverenie maloletej H. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v otcom navrhovanom rovnomernom intervale, a ani na upravenie jej styku s otcom autoritatívnym rozhodnutím súdu. Vo vzťahu k maloletej H., bez potreby osobitného zaoberania sa odvolacími dôvodmi otca, zdôrazňuje zásadnú objektívnu skutočnosť, ktorou je vek tohto maloletého dieťaťa (H. mala v čase rozhodovania súdu prvej inštancie 17 rokov, v apríli tohto roka dosiahne plnoletosť). Má za to, že pri zohľadnení v konaní od roku 2023 do rozhodnutia súdu prvej inštancie kontinuálne a opakovane prezentovaného názoru maloletej H., že nechce byť zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ale do osobnej starostlivosti matky a nechce, aby bol jej styk s otcom upravený rozhodnutím súdu, je táto skutočnosť sama osebe a bez ďalšieho zásadným vodítkom pri posudzovaní otázky, či otcom navrhované zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti rodičov a autoritatívna úprava jeho styku s takmer plnoletou dcérou, je v záujme maloletej H.. Podľa názoru odvolacieho súdu, práve neakceptovanie názoru (želaní) maloletého dieťaťa vo veku blízkom plnoletosti v tak zásadnej otázke, ako je forma starostlivosti rodičov a jeho styku s rodičom, do ktorého starostlivosti nebolo zverené, by jednoznačne indikovalo rozpor so záujmom maloletého dieťaťa.

37. Pri rozhodovaní o vecnej a právnej správnosti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o zverení maloletého I. na čas po rozvede do osobnej starostlivosti matky, odvolací súd zohľadňoval výsledky dokazovania vykonaného v záujme zistenia skutočného stavu veci v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal, pričom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti a to z dôvodu, že sa jedná o zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. V posudzovanej veci dospel k záveru, že súdu prvej inštancie nemožno, vo vzťahu k prijatému záveru o zverení maloletého I. na čas po rozvede do osobnej starostlivosti matky (vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) vyčítať žiadne pochybenia, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov v ňom nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo.

38. Zohľadňujúc skutočný stav veci zistený dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie a jeho vyhodnotením jednotlivito, ako aj vyhodnotením všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti so súčasným prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 C.s.p.), dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie o zverení maloletého I. na čas po rozvede do osobnej starostlivosti matky je vecne a právne správne. Čo do histórie nakonfigurovanej rodinnej situácie plne odkazuje na skutkové zistenia obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie z ktorých vyplýva, že otec sa v období rokov 2007-2020 počas pracovného týždňa zdržiaval v G., domov chodieval len počas víkendov a dovoleník, od roku 2020 (vypuknutia Covidu) otec vykonáva prácu formou home-office na Slovensku, na pracovisko do G. osobne dochádza na 4-5 pracovných dní v každom kalendárnom mesiaci, cca od roku 2024 sa otec v rodinnom dome patriacom do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zdržiava len počas pracovných dní na výkon práce formou home-office (v rodinnom dome má zariadenú pracovňu), spravidla prichádza ráno po odchode detí do školy a odchádza pred ich príchodom domov, v ostatný čas sa zdržiava u partnerky. Z vykonaného dokazovania (vrátane v konaní nariadeného znaleckého dokazovania) vyplýva, že osobnú starostlivosť o obe maloleté deti zabezpečovala a naďalej zabezpečuje v prevažujúcej miere matka, väzbu ku ktorej maloletý I. v priebehu celého konania výrazne preferoval pred neistou a konfliktnou vzťahovou väzbou k otcovi. Aj keď si je odvolací súd plne vedomý, že dôvodom brániacim zvereniu maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti

môže byť nevhodná, či absentujúca komunikácia medzi rodičmi len vo výnimočných prípadoch (nález Ústavného súdu ČR zo dňa 22.12.2020, sp.zn. IV. ÚS 2611/20) má za to, že v posudzovanom prípade vykonaným dokazovaním zistený dlhodobý výrazný a stále sa stupňujúci partnerský konflikt rodičov (je bez významu, ktorý z rodičov je v konkrétnych situáciách jeho spúšťačom), zásadným spôsobom ovplyvňuje osobnostný rozvoj maloletého I. a jeho existencia je sama osebe dôvodom brániacim zvereniu maloletého I. do striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Za stavu, kedy maloletý I. v priebehu v roku 2023 začatého konania opakovane kontinuálne prezentoval želanie byť zverený do osobnej starostlivosti matky, kedy primerane svojmu veku opakovane a nezmenene definoval závažné dôvody, pre ktoré nechce byť zverený do striedavej starostlivosti rodičov, ale do starostlivosti matky, kedy by vyhovením návrhu otca v tejto časti došlo k čiastočnému oddeleniu maloletého od staršej sestry, na ktorú je I. výrazne citovo naviazaný (oddelenie súrodencov znalec neodporúčal), je potom práve rozhodnutie o zverení maloletého po rozvoje do osobnej starostlivosti matky, kopírujúce dlhodobý faktický stav v zabezpečovaní starostlivosti o neho a súčasne neakceptovanie návrhu otca na zverenie maloletého do rovnomernej striedavej osobnej starostlivosti rodičov, plne v záujme maloletého dieťaťa.

39. Vo vzťahu k námietkam otca k Znaleckému posudku č. 56/2024 PhDr. Andreja Benkoviča zo dňa 06.05.2024 je treba uviesť, že zmyslom znaleckého dokazovania (resp. potvrdenia alebo odborného vyjadrenia) je ozrejenie skutkových okolností, na posúdenie ktorých treba odborné znalosti a skúsenosti, potrebných k právnemu posúdeniu veci. Znalecký posudok sa pritom hodnotí ako každý iný dôkaz podľa ust. § 191 C.s.p., a to voľne v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. Hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom spočíva predovšetkým v posúdení, či sú závery posudku náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či bolo prihliadnuté ku všetkým skutočnostiam, s ktorými sa bolo treba vypoariadať, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov, a či jeho odôvodnenie zodpovedá pravidlám logického myslenia (§ 17 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch). Súd musí mať pritom možnosť vedieť, z ktorých zistení posudku znalec vychádzal, akou cestou k takýmto zisteniam dospel a na základe akých úvah dospel k svojmu rozhodnutiu. V posudzovanom prípade označený znalecký posudok spĺňa uvedené kritériá a s jeho závermi nemá dôvod odvolací súd polemizovať. Závery znalca nie sú v rozpore ani s vyhodnotením ostatných dôkazov vykonaných v priebehu prvoinštančného konania (výsluchov rodičov, realizovaných pohovorov s maloletými deťmi, ostatných listín obsiahnutých v spise).

40. Pokiaľ otec v priebehu konania a aj v odvolaní namieta ovplyvňovanie maloletých detí matkou, z vykonaného dokazovania nie je možné na strane matky identifikovať žiadne konanie, ktorého výsledkom by bola akákoľvek úvaha o manipulácii oboch maloletých detí. Je treba uviesť, že s oboma maloletými deťmi bol vykonaný pohovor dňa 20.06.2023 v prítomnosti koordinátorky a psychologičky Krajského súdu v Trnave, zástupcu kolízneho opatrovníka a dňa 18.03.2025 zákonnou sudkyňou v prítomnosti koordinátorky Krajského súdu v Trnave a zástupcu kolízneho opatrovníka. Maloleté deti boli v priebehu súdom nariadeného znaleckého dokazovania v roku 2024 podrobené psychologickému vyšetreniu ustanoveným znalcom. Obe maloleté deti pred súdom aj s odstupom dvoch rokov uvádzali v zásade zhodné negatívne skúsenosti s etylizmom otca, zhodne opisovali spôsob jeho správania sa v domácnosti, nezáujem otca o ich potreby, záujmy, o trávenie spoločného času. Je treba uviesť, že obe maloleté deti boli v čase vykonania pohovorov a realizácie psychologického vyšetrenia znalcom vo veku (H. 15-17 rokov, I. 10-12 rokov), v ktorom boli vzhľadom na ich dostatočnú rozumovú a emocionálnu vyspelosť schopné samostatne vyjadriť svoj názor, ktorému musela byť venovaná aj náležitá pozornosť. Pokiaľ súd prvej inštancie týmto spôsobom v konaní postupoval, nie je možné v jeho postupe identifikovať žiadnu vadu, majúcu za následok odňatie otcovi patriacich procesných a ani rodičovských práv.

41. K výroku V. rozhodnutia v časti, ktorou súd prvej inštancie styk otca s maloletým I. neupravil treba uviesť, že rozhodnutie o styku, zahŕňajúce všetky do úvahy prichádzajúce možnosti v záujme dosiahnutia najoptimálnejšieho riešenia, musí byť výsledkom precízneho a komplexného posúdenia všetkých okolností prípadu v záujme dosiahnutia optimálnej úpravy pri rešpektovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Ak je rozhodnutím súdu zverené maloleté dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stykať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bol postulát rovnej rodičovskej starostlivosti naplnený, s primeraným zohľadnením konkrétnych okolností každého prípadu, veku, vývinových možností a potrieb, zdravotného stavu, citových väzieb a skutočností, v akej miere a akým spôsobom obaja rodičia doposiaľ zabezpečovali starostlivosť o maloleté dieťa. Takéto

usporiadanie je totiž spravidla v najlepšom záujme dieťaťa, pričom odchýlky musia byť odôvodnené ochranou iného, dostatočne silného legitímneho záujmu.

42. V posudzovanej veci súd prvej inštancie o neupravení styku otca s maloletým I. rozhodol podľa § 25 ods.2 Zákona o rodine, ktoré je potrebné aplikovať v kontexte záujmu maloletého dieťaťa a vzhľadom na osobitosti každého posudzovaného prípadu. Povinnosť súdu upraviť styk nie je absolútna a nemôže byť vykladaná izolovane od ostatných ustanovení zákona (§ 5 Zákona o rodine, čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o styku otca s maloletým dieťaťom prihliadal na opakovane vyjadrený názor maloletého dieťaťa (§ 43 ods.1,2 Zákona o rodine, § 38 ods.1 C.m.p.), posudzovaného vo vzájomnej spojitosti s výsledkami ostatného vykonaného dokazovania dospievajúc k záveru, že pri rešpektovaní veku maloletého a jeho skúseností z minulosti, ktoré poznačili jeho vzťah k otcovi, nie je súladným so záujmom dieťaťa autoritatívnym rozhodnutím upraviť jeho styk s otcom.

43. Odvolací súd v kontexte veku a rozumových schopností maloletého I., ktorý sa vedel k veci ktorá sa ho týka dostatočne zrelo vyjadriť (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie mal takmer 12 rokov, v B. F. S. dosiahne vek 13 rokov), vykonaným dokazovaním zisteného postoja dieťaťa k otcovi zásadne poznačeného jeho osobnou skúsenosťou so správaním sa otca k nemu a v domácnosti, ako aj dlhodobým vnímaním a prežívaním správania sa otca k staršej dcére a aj matke, dospel k záveru o odôvodnenosti a právnej udržateľnosti prijatého výroku V. rozsudku aj vo vzťahu k tomuto maloletému dieťaťu. Práve špecifické okolnosti posudzovanej veci, ktorými sa súd prvej inštancie v rozhodnutí primerane zaoberal (pri súčasnom akceptovaní želania maloletého I. a jeho staršej sestry rodičom nespriístupňovať celý obsah realizovaných pohovorov s maloletými) odôvodňujú úvahu, že neupravenie styku otca s maloletým I. neodporuje záujmu dieťaťa, ktorý je v tomto prípade nutné nadradiť aj nad právo otca mať súdnym rozhodnutím upravený styk s maloletým. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na vek maloletého, jeho dostatočnú rozumovú a primeranú emocionálnu vyspelosť, kedy je schopný dostatočne vyjadriť svoj názor, nie je v jeho záujme iba formálna úprava styku súdnym rozhodnutím. Práve naopak, jej nariadenie proti vôli maloletého, by bolo za súčasného stavu s najvyššou mierou pravdepodobnosti kontraproduktívne a v negatívnom zmysle by mohlo ovplyvniť už aj tak narušený vzájomný vzťah dieťaťa k otcovi. Maloleté dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejaviť svoje city slobodne a bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča. Súd prvej inštancie správne prihliadol na vyspelosť maloletého, jeho schopnosť vyjadriť vlastný názor a rešpektoval jeho právo na autonómiu v osobných vzťahoch. Zároveň nebolo preukázané, že by medzi otcom a maloletým boli konflikty alebo iné okolnosti, ktoré by vyžadovali presnú úpravu styku za účelom ochrany práv maloletého I.. V posudzovanom prípade výrok V. rozhodnutia súdu prvej inštancie správne a plne opodstatnene navodzuje stav, kedy je v záujme maloletého I., aby rozhodnutie, či, kedy a kde sa stretne so svojim otcom, bolo ponechané na jeho vôli a v súlade s jeho vnútorným cítením. Súčasne platí, že otcovi v danom prípade nič nebráni uchádzať sa o styk s maloletým synom a postupne ich vzájomný vzťah obnovovať do stavu, kedy bude sám maloletý úplne prirodzene prítomnosť a styk s otcom vyhľadávať. Za uvedených skutkových okolností ani odvolací súd nenašiel dôvody iba na formálnu úpravu styku otca s maloletým I. majúci za to, že rozhodovanie o intenzite a spôsobe kontaktu medzi otcom a maloletým možno ponechať na ich vzájomnú dohodu. Pre úplnosť dodáva, že otec sa zo spoločnej domácnosti rodičov odsťahoval v priebehu roka 2024, v rodinnom dome patriacom do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa však naďalej zdržiava počas pracovného týždňa pri výkone home-office a má možnosť sa so synom dohodnúť na strávení spoločného času počas dovolení, prázdnin, výletov, rodinných návštev a pod. (tak ako tomu bolo v minulosti).

44. Pokiaľ ide o výrok III. posudzovaného rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie zveril oprávnenie zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok obom rodičom zdôrazňuje, že rodičovské práva a povinnosti upravuje § 28 Zákona o rodine ako súhrn práv a povinností, ktoré patria rodičom vo vzťahu k ich maloletému dieťaťu, vrátane práva a povinnosti dieťa vychovávať, spravovať jeho majetok a zastupovať ho (§ 31, § 32 Zákona o rodine). Len výnimočne môže nastať situácia, ktorou dôjde k prelomeniu zásady, že rodičovské práva a povinnosti patria obom rodičom súčasne, a to v prípade, ak jeden z rodičov nežije, nie je známy, nemá spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu, bol pozbavený výkonu rodičovských práv a povinností, bol mu pozastavený výkon rodičovských práv a povinností, alebo jeden z rodičov bol obmedzený vo výkone rodičovských práv a povinností. V takýchto prípadoch je na výkon rodičovských práv a povinností oprávnený a povinný len druhý rodič sám. Zohľadňujúc obsah spisu odvolací súd konštatuje, že hore uvedené skutočnosti stanovené zákonom v posudzovanom

konaní zistené neboli, dôsledkom čoho je úvaha o vecnej a právnej správnosti rozhodnutia aj v tejto časti.

45. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepriznáva vo vzťahu k výrokom II., III. a V. úspech ani odvolacej námietke otca, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil vo vzťahu k výrokom o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, zverenia oprávnenia zastupovať a spravovať majetok maloletých detí obom rodičom, ako aj v otázke úpravy styku otca s maloletými deťmi správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

46. Na základe uvedeného odvolací súd výroky II., III. a V. rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

47. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

48. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

49. Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

50. Podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

51. Podľa § 75 ods.1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu? rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

52. Vo vzťahu k výroku IV. o výške vyživovacej povinnosti otca konštatuje, že výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzna, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a pod.. Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajú z ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, pri zachovaní práva detí podieľať sa na životnej úrovni rodičov. V posudzovanom prípade z odôvodnenia vzťahujúceho sa k výroku IV. o vyživovacej povinnosti otca však nie je možné ustáliť, či súd prvej inštancie na uvedené zákonné kritériá prihliadal, či vôbec a akým spôsobom ich vyhodnotil, z ktorých konkrétnych dôkazov a preukázaných skutočností v otázke určenia výživného vychádzal, či a s akým výsledkom sa vôbec zaoberal relevantnými otázkami nastolenými vo vzťahu k určeniu výšky výživného na maloleté deti, a to jednak vo vzťahu k zárobkovým a majetkovým pomerom na strane oboch rodičov, otázke výšky ich životnej úrovne a najmä k rozsahu odôvodnených potrieb oboch maloletých detí prezentovaných matkou.

53. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti povinného rodiča musí súd dôsledne ustáliť rozsah odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa, ktoré majú predstavovať vyčíslenie všetkých pravidelných a nepravidelných platieb na dieťa tak, aby odôvodnené potreby

dieťaťa boli jednoznačne určiteľné, tieto musia vychádzať zo základných potrieb (bývanie, stravovanie, ošatenie, zdravotná starostlivosť, náklady súvisiace o školskou dochádzkou a pod.), a pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, treba zohľadniť tiež náklady na voľnočasové aktivity. Následne musí tieto posudzovať vo vzťahu k zárobkovým možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom rodičov so zohľadnením práva dieťaťa sa podieľať na životnej úrovni rodičov, a až napokon pristúpiť k určeniu miery, ktorou sa na odôvodnených nákladoch maloletého dieťaťa bude podieľať každý z rodičov (pri zohľadnení ich zárobkových schopností, majetkových pomerov, životnej úrovne, počtu iných vyživovacích povinností a ich výšky, plnenia vyživovacej povinnosti aj osobnou starostlivosťou o deti a pod.). Pokiaľ sa v posudzovanej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie týmito podstatnými skutočnosťami dôsledne nezaobrá a nevyhodnocuje ich, ním prijaté rozhodnutie týkajúce sa vyživovacej povinnosti povinného otca voči maloletému dieťaťu vykazuje zásadné vady a neumožňuje účastníkom konania v podanom odvolaní korektne argumentovať voči nedostatočne a skutkovo nedostatočne odôvodnenej úvahe súdu.

54. Vo vzťahu k uvedenému zdôrazňuje, že konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode (§ 100 C.m.p.) je konaním vo veci starostlivosti súdu o maloletých, v ktorom je súd podľa § 35 C.m.p. povinný zistiť skutočný stav veci (t.j. v ktorom aj bez procesnej aktivity účastníkov konania musí vykonať dokazovanie potrebné k čo najbližšiemu priblíženiu sa hmotnoprávnemu rozsahu práv, povinností a právom chránených záujmov). Súd prvej inštancie bol pred rozhodnutím o určení výživného na čas po rozvode preto povinný aj bez návrhu vykonať dokazovanie v rozsahu potrebnom pre zistenie skutočného stavu veci a svoje dokazovanie aj bez procesnej aktivity účastníkov konania zamerať na dôsledné preskúmanie zákonných predpokladov, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o určení výživného. Súd prvej inštancie v bodoch 38 – 43 odôvodnenia rozhodnutia síce uviedol skutkové zistenia, ktoré pri určovaní výživného považoval za podstatné (výšku príjmu dosahovaného oboma rodičmi, výšku nákladov maloletých detí prezentovaných matkou), v rozhodnutí sa ďalej stručne zaoberal opodstatnenosťou a účelnosťou nákladov otca súvisiacich s výkonom jeho práce IT špecialistu v G., avšak rozhodnutie o určení výšky výživného (900 eur na maloletú H. a 800 eur na maloletého I.) v bode 43 odôvodnenia rozhodnutia len stručne odôvodnil tým, že „takáto výška výživného je s poukazom na skutočné zárobkové pomery rodičov a vyššiu životnú úroveň otca spravodlivá, umožňujúca dostatočne a primerane uspokojiť odôvodnené potreby maloletých detí, súčasne primerane zodpovedá aj metodike Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky“.

55. Po odvolacom prieskume je odvolací súd nútený konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, o výživnom (premietnuté do výroku IV. rozhodnutia), opierajúce sa o ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, správne naviazané na právoplatnosť výroku I. o rozvode manželstva, je nedostatočné, nezohľadňujúce a plne opomínajúce pre rozhodnutie o určení výživného na čas po rozvode podstatné zákonné skutočnosti. Odôvodnenie rozhodnutia o výživnom potom nedáva korektné a zrozumiteľné odpovede pre skutkové a právne posúdenie skutočností podstatných pre rozhodovanie podľa § 62 a nasl. 1 Zákona o rodine, čoho následkom je úvaha odvolacieho súdu o nedostatočnom objasnení skutkového a právneho základu výroku IV. rozhodnutia a odôvodnenosti odvolacích námietok otca opierajúcich sa o ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p.

56. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v ods. 39 odôvodnenia rozhodnutia síce uviedol aké náklady na maloleté deti prezentovala matka v konaní, v rozhodnutí však plne rezignoval na povinnosť dôsledne ustáliť a druhovo a čo do výšky zadefinovať rozsah odôvodnených potrieb každého z maloletých detí vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, ktoré majú predstavovať vyčíslenie všetkých pravidelných a nepravidelných platieb na deti tak, aby tieto boli jednoznačne druhovo a rozsahovo určiteľné, tieto musia vychádzať zo základných potrieb (bývanie, stravovanie, ošatenie, zdravotná starostlivosť, náklady súvisiace o školskou dochádzkou a pod.), a pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, tiež aj so zohľadnením nákladov na voľnočasové aktivity. Dodáva, že pri časti týchto nákladov vynakladaných napr. na školné, záujmovú činnosť maloletých detí, nákladov na bývanie pripadajúce na dieťa, vyššie náklady na zdravotnú starostlivosť, je plne opodstatnené vyžadovať ich preukázanie, pri iných ako je náklad na stravu, oblečenie, obuv, vreckové a pod. je možné vychádzať z nákladov bežne vynakladaných na maloleté deti v porovnateľnom veku. Súdu prvej inštancie je treba dať ďalej do pozornosti, že pri rozhodovaní o výživnom musí prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého dieťaťa hradené zo štátnej sociálnej dávky – rodinných prídavkov (viď napr. právne závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 88/2017 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 65/2018, rozhodnutia NS SR sp.zn. 6 Cdo

192/2018). Aj keď z obsahu spisu vyplýva, že otec by nemal v Spolkovej republike Nemecko poberať rodinné prídavky (uvedené v konaní sporuje matka), z vykonaného dokazovania nie je jednoznačné, či poberateľom rodinných prídavkov na maloleté deti nie je na Slovensku matka. V tejto súvislosti dáva odvolací súd súdu prvej inštancie do pozornosti podanie matky z 15.06.2023, v ktorom matka uvádza, že na Slovensku poberá na deti daňový bonus a prídavky. Absencia akéhokoľvek zaoberania sa opodstatnenosťou druhovo špecifikovaných nákladov maloletých detí a ustálenia ich výšky súdom prvej inštancie, potom neumožňuje ustáliť a ani preskúmať mieru, v akej sa obaja rodičia majú podieľať na odôvodnených nákladoch maloletých detí (s ohľadom na výšku ich životnej úrovne), a sama osebe má za následok stav, kedy rozhodnutie v otázke výživného nedáva korektné a zrozumiteľné odpovede majúce zásadný význam pre rozhodovanie o výške výživného na maloleté deti povinným rodičom.

57. Obdobná úvaha sa vzťahuje aj k majetkovým a zárobkovým pomerom na strane oboch rodičov (majúcich význam pre následné posúdenie výšky ich životnej úrovne), ktoré nie sú v posudzovanej veci dostatočne objasnené a ani podložené vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie sa vo vzťahu k príjmovým pomerom otca uspokojil s listinami nepreloženými do úradného jazyka a nevykonal dokazovanie (ani počas výsluchu otca), či a v ktorej krajine podáva daňové priznania, v ktorých by mali byť obsiahnuté všetky nim dosahované príjmy (ktoré mal pri prípadnom zistení ich existencie súd následne zadovážiť). V rozhodnutí sa súd prvej inštancie síce vypořiadal s nákladmi otca, opomenul však, že rovnako je nutné postupovať aj vo vzťahu k matke. Okrem konštatovania existencie rodinného domu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sa nezaoberal ostatnými majetkovými pomermi rodičov (t.j. prípadného vlastníctva iných nehnuteľností, resp. hnutelých vecí vyššej hodnoty) a vo vzťahu k matke riadne neaktualizoval ani jej príjem dosahovaný od 1/2025-4/2025 (matkou doložené Potvrdenie o mzde z 24.01.2025 preukazuje výšku jej priemernej netto mzdy za rok 2024 v sume 3 671 eur/mesiac bez daňového bonusu). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie síce konštatoval vyššiu životnú úroveň otca, zároveň však pre zásadné nedostatky odôvodnenia vo vzťahu k nákladom maloletých detí nie je možné posúdiť, či vôbec a s akým výsledkom zohľadňoval skutkové zistenia o príjme dosahovaného matkou vo výške cca 3 600 eur netto mesačne.

58. K argumentácii súdu prvej inštancie, že „takáto výška výživného je s poukazom na skutočné zárobkové pomery rodičov a vyššiu životnú úroveň otca spravodlivá, umožňujúca dostatočne a primerane uspokojiť odôvodnené potreby maloletých detí, súčasne primerane zodpovedá aj metodike Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky“ mu dáva odvolací súd do pozornosti, že Ministerstvom spravodlivosti SR vydaná Metodika pre výpočet výživného rodičov k deťom má len odporúčací charakter. Zdôrazňuje mu, že závery súdov pri posudzovaní určenia konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností danej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. V takýchto prípadoch nie je žiaduce, aby rozhodovacia prax priznala prioritný význam niektorej z okolností, resp. niektorému z kritérií, posudzovaných pri určovaní konkrétnej výšky vyživovacej povinnosti aby sa nezamedzilo žiadanému výsledku konaní o výživnom voči maloletým (najlepší záujem dieťaťa). Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít ohľadom spôsobu určenia rozsahu vyživovacej povinnosti nemôže ani reálne existovať, keďže každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti. Určenie konkrétnej výšky výživného, resp. jej zmeny, je preto vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej posudzovanej veci (vychádzajúce z odôvodnených potrieb maloletých detí, zárobkových možností, schopností a majetkových pomerov a životnej úrovne oboch rodičov) vo vzájomných súvislostiach, práve vďaka čomu môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery „šité na mieru“ pre ten-ktorý prípad a dosiahnuť tak v súdnom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých sledovaný cieľ, t. j. najlepší záujem maloletého dieťaťa (viď napr. právne závery uznesenia NS SR zo dňa 24.10.2023, sp. zn. 4 CdoR/11/2023, uznesenia NS SR zo dňa 25.07.2018, sp.zn. 4 Cdo/196/2017).

59. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. a v závislom výroku VI. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Úlohou prvoinštančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci posúdiť a ustáliť otázky naznačené odvolacím súdom v predchádzajúcej časti rozhodnutia (t.j. bodoch 52 – 58), po doplnení dokazovania potrebného na zistenie skutočného stavu veci (§ 35 C.m.p.) opätovne o zostávajúcim predmete konania, t.j. o výživnom na maloleté deti na čas po rozvode rozhodnúť a odôvodniť rozhodnutie tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., tzn. v

ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri určovaní výživného na čas po rozvede, riadne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania týkajúce sa zákonných podmienok posudzovaných vo vzťahu k určeniu vyživovacej povinnosti otca, t.j. osobných, majetkových a finančných pomerov na strane oboch rodičov, ich nákladov a výške životnej úrovne a aj ustáleného a riadne špecifikovaného rozsahu odôvodnených potrieb maloletých detí a ich výšky, riadne vysvetlí a určí podiel, ktorým sa na odôvodnených nákladoch maloletých detí bude podieľať každý z rodičov, zohľadní prípadné ďalšie podstatné zmeny na strane maloletých detí a oboch rodičov v priebehu trvania konania, v rozhodnutí uvedie, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich právne a skutkovo vyhodnotil a dôvod prípadného nevykonania účastníkmi navrhnutého dokazovania. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vo vzťahu k určeniu výživného na čas po rozvede vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej tak, aby v nich neabsentovala žiadna podstatná skutočnosť alebo okolnosť.

60. V novom rozhodnutí o zostávajúcom predmete konania súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 2 ods.1 C.m.p., § 396 ods.3 C.s.p.).

61. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods.2 C.s.p.).

62. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).